

Arrest

nr. 288 033 van 25 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2021 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. FLANDRE, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2019 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 april 2021 beslist het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 260 809 van 16 september 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 oktober 2021 neemt de gemachtigde twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen:

De bestreden beslissing van de eerste verzoeker:

*"In uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,
naam: S. R. (...)
voornaam : G. E. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : San Salvador
nationaliteit : El Salvador*

het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/04/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 16/09/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 28/04/2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

De bestreden beslissing van de tweede verzoeker en het minderjarig kind:

"In uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

*naam: L. D. S. (...) + 1 kind: L. S. G. G. (...) (xxxx)
voornaam : D. F. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : San Salvador
nationaliteit : El Salvador*

het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/04/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 16/09/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 23/11/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van "artikelen 8 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna "EVRM"); artikelen 7, 24, 47 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest"); artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vw" of "Vreemdelingenwet"); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen; het rechtsbeginsel audi alteram partem, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes;

• Aangehaalde rechtsnormen

Artikel 8 van het EVRM vereist een analyse van de evenredigheid van de maatregel met het oog op de inmenging in de rechten die de maatregel beoogt te beschermen, namelijk het recht op een privé- en gezinsleven. Artikels 7 en 52 van het Europese Handvest bevatten soortgelijke waarborgen.

Artikel 8 van het EVRM beschermt eveneens de persoonlijke levenssfeer. Het begrip "privé-leven" is als volgt omschreven:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, §83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, §90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-111). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, §95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la «vie privée» au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpınar c. Turquie, 19 octobre 2011).

Artikel 24 Handvest:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. »

Artikel 13 EVRM :

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verslag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Artikel 47 Handvest:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Artikel 74/13 Vw :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n° 230293 van 24.02.2015 ; RvS n° 230257 van 19.02.2015 ; RvS n° 233.257 van 15.12.2015 ; RvS n° 233.512 van 19.01.2016; RvV n° 141 336 van 19.03.2015; RvV n° 146 513 van 27.05.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015; RvV n° 151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

• Ontwikkeling van het middel

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het hoorrecht, alleen en samen gelezen met artikel 74/13 Vw, de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsook met het fundamenteel recht op privé- en gezinsleven, inbegrepen het hoger belang van het kind (art. 8 EVRM en art. 7, 24 en 52 Handvest), omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoeker met zich mee brengen, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd hoewel er eerder geen was en dat verzoeker het grondgebied moeten verlaten binnen dertig dagen. Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Verzoeker werd niet uitgenodigd om zijn standpunt te uiten, werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissing die genomen zou worden door verwerende partij, en hij werd niet geassisteerd dooreen raadsman in het kader van de procedure. Uw Raad heeft al geoordeeld dat (arrest nr. 260 643 dd. 14.09.2021): (...). Verzoeker moest gehoord worden, binnen een redelijke termijn, voor het nemen van de bestreden beslissing. Mocht verzoekende partij effectief gehoord worden had zij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- het feit dat zij haar leven in België heeft opgebouwd voor meer dan drie jaar; dat zij hier wenst te blijven met het hele gezin (ze leven samen, de kind groeit hier op en gaat naar school in alle veiligheid (stuk 3); ze vrezen de onveilige situatie in hun land van herkomst;
- het feit dat de situatie gevaarlijk is in El Salvador, zoals blijkt uit het administratief dossier van verzoeker, zoals het feit dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in het land een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat er veel criminaliteit bestaat ;
- het feit dat er een administratief beroep in cassatie ingediend werd bij de Raad van State en dat dit procedure steeds hangend is, zodat ze "niet-verwijderbaar" zijn en de asielpcedure is steeds lopend;

Aangezien artikel 74/13 Vw zijn deze elementen van groot belang in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing zeker verschillend zijn geweest. Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Tweede onderdeel

De verwijdering van verzoekers schendt de hierboven aangehaalde normen en principes, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel samen gepaard met het recht tot een daadwerkelijk rechtsmiddel (art. 13 EVRM en 47 Handvest) daar een procedure hangend is bij de RvS voor verzoekers op het moment van het aannemen van de bestreden beslissing door verwerende partij. Een administratief beroep in cassatie werd ingediend bij de Raad van State en dit beroep werd toelaatbaar verklaard en is steeds hangend, zodat verzoekers hun asielpcedure is steeds lopend (stuk 3).

Derde onderdeel

De bestreden beslissingen schenden de hierboven aangehaalde normen en principes, in het bijzonder artikels 8 EVRM, 7, 24 en 52 Handvest, want de analyse van het gezinsleven en van het hoger belang van het kind is onvoldoend. De onveiligheidssituatie in El Salvador en de veiligheidssituatie in België, alsook de schoolopleiding hier in België die in het Frans gebeurt, vormen bepaalde aspecten die in acht moesten worden genomen, en die verzoeker naar voor zou hebben gebracht was hij gehoord (supra), en die niet in aanmerking werden genomen hoewel uit het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie in El Salvador catastrophisch is. De bestreden beslissingen moeten vernietigd worden."

2.2. In een eerste middelonderdeel betogen verzoekers dat het hoorrecht, alleen en samen gelezen met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, en met het fundamenteel recht op het privé- en gezinsleven, inbegrepen het hoger belang van het kind, geschonden is.

De formele motiveringsplicht heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698). Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissingen. Deze vaststelling impliceert dat de doelstelling van de formele motiveringsplicht is bereikt.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, wat ook schriftelijk kan (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers naar aanleiding van hun

verzoek om internationale bescherming de mogelijkheid hadden om alle nuttige elementen aan te voeren. Een eventuele schending van het recht om te worden gehoord kan pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden indien de verzoeker aantoont dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekers betogen dat zij hadden kunnen wijzen op het feit dat zij hun leven in België hebben opgebouwd omwille van de vrees voor de situatie in het land van herkomst, El Salvador, en het feit dat de situatie er gevaarlijk is. Deze elementen waren reeds gekend bij de verwerende partij.

Verzoekers hebben deze informatie nuttig naar voor kunnen brengen in het kader van de asielaanvraag en de beroepsprocedure tegen de weigering van hun verzoek om internationale bescherming. Verzoekers bevestigen dit ook uitdrukkelijk, zij stellen: *“het feit dat de situatie gevaarlijk is in El Salvador, zoals blijkt uit het administratief dossier van verzoeker,...”*. Verzoekers hebben derhalve in het kader van de asielaanvraag en de beroepsprocedure tegen de weigering van het verzoek om internationale bescherming de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

In een tweede middelonderdeel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, samen met de schending van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Zij stellen dat een procedure hangende was bij de Raad van State op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen.

Wat de toelaatbaarheidsbeschikking van de Raad van State betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat het cassatieberoep geen schorsende werking heeft. Aan verzoekers kon zodoende een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd vooraleer de Raad van State uitspraak heeft gedaan.

Artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zijn niet geschonden. Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

In een derde middelonderdeel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 EVRM en artikel 7, 24 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Zij stellen dat de analyse van het gezinsleven en van het hoger belang van het kind onvoldoende is.

Verzoekers betogen dat de onveiligheidssituatie in El Salvador en de veiligheidssituatie in België, alsook de schoolopleiding die hier in België gebeurt, in het Frans, aspecten vormen die in acht genomen moeten worden. Zij stellen dat zij deze elementen naar voor zouden hebben gebracht indien zij waren gehoord en dat uit het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie in El Salvador catastrofaal is.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen geldt ten aanzien van alle leden van het kerngezin een terugkeerverplichting, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissingen het gezinsleven van de verzoekers zouden kunnen ontwrichten.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties tijdens zijn langdurig illegaal verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat hij wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

In de mate dat verzoekers zich beroepen op een privéleven in België, laat de Raad gelden dat het enkele feit dat hun zoon hier al enkele tijd (twee jaar) les volgt, niet kan worden aanvaard als het bewijs van een beschermenswaardig privéleven. Dit geldt te meer nu kan worden aangenomen dat de zoon van verzoekers ook in El Salvador school heeft gelopen. Verzoekers tonen niet aan dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM ressorteren. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers tonen niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven en privéleven niet elders kunnen leiden. In zoverre verzoekers menen dat met het hoger belang van het kind geen rekening werd gehouden, omdat de minderjarige zoon regelmatig naar school gaat, wordt erop gewezen dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn of haar ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Het blijkt dat de gemachtigde met deze evidentie rekening heeft gehouden, aangezien hij de minderjarige zoon in dezelfde beslissing heeft opgenomen als de moeder, op dezelfde dag een gelijkaardige beslissing heeft genomen ten aanzien van de vader, en hun verblijfstoestand gezamenlijk heeft beoordeeld. Voorts maken verzoekers niet aannemelijk dat zij naar aanleiding van een verhoor bijkomende pertinente informatie in het licht van artikel 8 EVRM zouden hebben kunnen aanbrengen.

Het derde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

Verzoekers maken de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC